

μελαν-δόκος, -ον (δέχομαι), αυτός που περιέχει μελάνι, μελανοδοχείο, σε Ανθ.

μελᾶν-εἶμων, -ον (εἶμαι), μαυροφόρος, αυτός που φορά μαύρα ενδύματα, *μελανεῖμονες ἔφοδοι*, οι επιθέσεις των μαυροφόρων (των Ερινύων), σε Αισχύλ.

μελανέω, = *μελάνω*, σε Ανθ.

μελᾶνία, ἢ (μέλας), σκοτεινιά, μαύρο σύννεφο, σε Ξεν.

μελᾶνο-κάρδιος, -ον (καρδία), αυτός που έχει μαύρη καρδιά, σκληρόκαρδος, σε Αριστοφ.

μελᾶν-ὀμμάτος, -ον (ὄμμα), αυτός που έχει μαύρα μάτια, σε Πλάτ.

μελᾶνο-νεκυο-εἶμων, -ον, γεν. -ονος (εἶμα), αυτός που είναι ντυμένος με μαύρα νεκρικά ενδύματα (σάβανα), σε Αριστοφ.

μελᾶνό-πτερος, -ον (πτερόν), αυτός που έχει μαύρα φτερά, σε Ευρ., Αριστοφ.

μελᾶνο-πτέρυξ, -ῦγος, ὁ, ἢ, το προηγ., σε Ευρ.

μελᾶν-οσσοσ, -ον (ὄσσε), αυτός που έχει μαύρα μάτια, σε Ομήρ. Ιλ.

μελᾶν-οστος, -ον, αντί *μελᾶν-όστεος*, αυτός που έχει μαύρα οστά, σε Ομήρ. Ιλ.

μελᾶν-ουρος, ὁ (οὐρά), το θαλασσινό ψάρι μελάνουρος (κοινώς μελανούρι), θηλ. **μελαν-ουρίς, -ίδος**, σε Ανθ.

μελᾶνό-χροος, -ον, = *μελάγ-χροος*, σε Ομήρ. Οδ.: ετερόκλ. ονομ. πληθ. *μελανόχροες*, σε Ομήρ. Ιλ.

μελᾶνό-χρωσ, -ωτος, ὁ, ἢ, = *μελάγ-χρωσ*, σε Ευρ.

μελαν-τειχίς, -ές (τείχος), αυτός που περιβάλλεται από μαύρα (σκούρα) τείχη, σε Πίνδ.

μελάντερος, -α, -ον, συγκρ. του *μέλας*.

μελαντηρία, ἢ, είδος μαύρης βαφής, σε Λουκ.

μελαν-τραγής, -ές, αυτός που είναι μαύρος όταν είναι κατάλληλος να φαγωθεί (λέγεται για τα σύκα), σε Ανθ.

μελᾶν-υδρος, -ον, αυτός που περιέχει μαύρο νερό, *κρήνη μελάνυδρος*, λέγεται για νερό που φαίνεται μαύρο από το βάθος του, σε Ομήρ. Ιλ., Οδ.

μελᾶνω (μέλας), αμτβ., μαυρίζω, γίνομαι σταδιακά μαύρος, σε Ομήρ. Ιλ.

μέλας, μέλαινα, μελᾶν, γεν. *μέλανος, μελαίνης, μέλανος* κ.λπ. (πρβλ. [τάλας](#), η μόνη όμοια ως προς τον σχηματισμό λέξη)· Επικ. δοτ. *μείλανι*, **I**. μαύρος, μελαμψός, σε Ομηρ. κ.λπ.· *μέλαν ὕδωρ*, λέγεται για νερό που αναβλύζει από βαθιά πηγή (πρβλ. [μελάνυδρος](#)), σε Ομήρ. Οδ. **II**. μαύρος, σκοτεινός, ζοφερός, *ἔσπερος, νύξ*, σε Ομηρ. κ.λπ. **III. 1**. μεταφ., ζοφερός, φοβερός, *θάνατος, Κήρ*, η ρίζα της μεταφοράς φαίνεται σε φράσεις όπως *μέλαν νέφος θανάτοιο*, σε Ομηρ. **2**. σκοτεινός, σκιώδης, σε Ανθ. **IV**. συγκρ. *μελάντερος, -α, -ον*, πιο μαύρος, εντελώς μαύρος, σε Ομήρ. Ιλ.· πρβλ. [ἤύτε](#). **V**. *μέλαν, τό*, βλ. αυτ.

μέλασμα, -ατος, τό (μέλας), οτιδήποτε έχει μαύρο χρώμα, *μέλασμα γραμμοτόκον*, όργανο γραφής με αιχμή από μαύρο μολύβι, σε Ανθ.

μέλδομαι, Παθ., μόνο σε ενεστ., λιώνω, τήκω, *λέβης κνίσσην μελδόμενος*, μαγειρικό σκεύος γεμάτο με λίπος που λιώνει, σε Ομήρ. Ιλ.

μέλε, Επικ. αντί *ἔμελε*, γ' ενικ. παρατ. του *μέλω*.

μέλε και ὦμέλε, μόνο στην κλητ., *ὦ μέλε*, αγαπητέ! καλέ μου φίλε! σε Αριστοφ. (αμφίβ. προέλ.).

μελεδαίνω (μέλω)· **1**. φροντίζω για κάτι, κάποιον, προβληματίζομαι για κάποιο ζήτημα, με γεν., σε Θεόγν., Θεόκρ. **2**. με αιτ., περιποιούμαι,

ασχολούμαι, σε Ηρόδ., Θεόκρ. **3.** με απαρ., *γῆμαι οὐ μελεδαίνει*, δεν ενδιαφέρεται να παντρευτεί, σε Θέογν.

μελέδημα, -ατος, τό (μελεδαίνω), φροντίδα, αγωνία, έγνοια, σε Ομήρ. Ιλ.· *μελεδήματα πατρός*, έγνοιες κάποιου για τον πατέρα του, σε Ομήρ. Οδ.· *μελεδήματα θεῶν*, η φροντίδα των θεών για τους ανθρώπους, σε Ευρ. **μελεδήμων, -ον (μελεδαίνω)**, επιμελής, απασχολημένος, με πολλές φροντίδες, σε Ανθ.

μελεδών, ἡ, = *μελεδώνη*, σε Ησίοδ. κ.λπ.

μελεδωνεύς, ὁ, = *μελεδωνός*, σε Θεόκρ.

μελεδώνη, ἡ (μελεδαίνω), φροντίδα, λύπη, σε Ομήρ. Οδ., Θεόκρ.

μελεδωνός, ὁ και ἡ (μελεδαίνω), αυτός που έχει την επιμέλεια των πάντων, διαχειριστής, οικονόμος, *μελεδωνός τῶν οἰκιῶν*, ο οικονόμος του σπιτιού, σε Ηρόδ.· *ὁ μελεδωνός τῶν θηρίων*, αυτός που φυλάει και φροντίζει τους κροκόδειλους, στον ίδ.· *μελεδωνός τῆς τροφῆς*, αυτός που παρέχει την τροφή τους, στον ίδ.

μέλει, απρόσ., βλ. **μέλω** Α. Π. 2.

μελεϊστί, (μελεΐζω), επίρρ., κομμάτι-κομμάτι, κομματιαστά, Shakesp. «limb-meal», *μελεϊστί ταμεῖν*, σε Όμηρ.

μελεο-πᾶθής, -ές (πάσχω), δυστυχισμένος από τις πολλές συμφορές, σε Αισχύλ.

μελεό-πονος, -ον, αυτός που έχει εξουθενωθεί και εξαθλιωθεί, σε Αισχύλ.

μέλεος, -α, -ον και -ος, -ον, I. νωθρός, άχρηστος, Λατ. *iritus*, σε Όμηρ.· το ουδ. ως επίρρ., *ματαίως*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** δυστυχής, ελεεινός, *ὦ μέλειοι, τί κάθησθε*; Χρησμ. παρ' Ηρόδ.· *μέλεος γάμων*, δυστυχής από τον γάμο του, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *μέλεαἴργα, μέλεος θάνατος*, στον ίδ. (αμφίβ. προέλ.).

μελεό-φρων, ὁ, ἡ (φρήν), αυτός που σκέφτεται μίζερα, κακόμοιρα, σε Ευρ. **μελεσί-πτερος, -ον (μέλος II, πτερόν)**, αυτός που τραγουδά με τα φτερά του, λέγεται για τζίτζικα, σε Ανθ.

μελετάω, μέλ. *ήσω* και *-ήσομαι, I.* φροντίζω για κάποιον, για κάτι, προσέχω κάτι, με γεν., σε Ησίοδ. **II. 1.** με αιτ. πράγμ., εντεινώ την προσοχή μου, εξετάζω, σε Ηρόδ., Σοφ.· *μελετῶ δόξαν*, στρέφω την προσοχή μου, επιδιώκω τη φήμη, σε Θουκ. **2.** εξασκώ μια τέχνη, Λατ. *meditari, μαντεϊάν*, σε Ομηρ.

Ύμν.· *μελετῶ τοῦτο* (ενν. *κήρυκα εἶναι*), σε Ηρόδ.· *μελετῶ σοφίαν*, σε Αριστοφ.· *ρήτορικὴν*, σε Πλάτ.· στους Αττ. επίσης, ασκώ την τέχνη της ομιλίας, *μελετῶ έναν λόγο*, σε Δημ. — Παθ., *τὸ ναυτικὸν οὐκ ἐνδέχεται ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι*, η ναυτική ικανότητα δεν μπορεί να αποκτηθεί με περιστασιακή εξάσκηση, σε Θουκ.· *εὐταξία μετὰ κινδύνων μελετωμένη*, πειθαρχία που αποκτήθηκε με εξάσκηση στο πεδίο της ναυμαχίας, στον ίδ.

III. με απαρ., εξασκούμεαι σε μια δραστηριότητα, *μελετῶ τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν*, σε Ξεν.· *μελετῶ ἀποθνήσκειν*, σε Πλάτ. **IV.** απόλ., ασκούμεαι, εξασκούμεαι, με την αιτ. πράγμ. να παραλείπεται, σε Θουκ., Ξεν.· *ἐν τῷ μὴ μελετῶντι* (= *μελετᾶν*), με την έλλειψη εξάσκησης, σε Θουκ.· *ιδίως, προβάρω έναν λόγο, εκφωνώ ρητορικό λόγο*, σε Πλάτ. κ.λπ. **V.** με αιτ. προσ., εξασκώ ή προπονώ πρόσωπα, σε Ξεν.

μελέτη, ἡ (μέλω).· **I. 1.** φροντίδα, προσοχή, σε Ησίοδ.· *μελέτη πλεόνων*, φροντίδα για πολλά πράγματα, στον ίδ.· *ἔργων μελέτη*, προσοχή κατά την ανάληψη δράσης, σε Θουκ.· *αλλά με γεν. υποκ., φροντίδα που προσφέρεται από κάποιον, θεῶν του μελέτη*, σε Σοφ. **2. α)** πρακτική, εξάσκηση, Λατ. *meditatio*, σε Πίνδ.· *ἡ δι' ὀλίγου μελέτη*, η σύντομη εξάσκησή τους, σε Θουκ.· *πόνων μελέται*, κοπιαστικές ασκήσεις, λέγεται για στρατιωτική εκπαίδευση

της Σπάρτης, στον ίδ. **β)** με στρατιωτική έννοια, εξάσκηση, άσκηση, γυμνάσια, στον ίδ. **γ)** λέγεται για ρήτορα, δοκιμή, πρόβα του λόγου, σε Δημ. **3.** επιδίωξη, σε Πίνδ. **Π.** έγνοια, ανησυχία, *μελέτη κατατρώχασθαι*, σε Ευρ. **μελέτημα-ατος, τό (μελετάω)**, πρακτική, εξάσκηση, μελέτη, σε Πλάτ., Ξεν. **μελετηρός, -ά, -όν (μελετάω)**, αυτός που εξασκείται επιμελώς, σε Ξεν. **μελετητέον**, ρημ. επίθ. του *μελετάω*, κάτι που πρέπει να μελετηθεί, σε Πλάτ. **μελετητήριον, τό (μελετάω)**, τόπος εξάσκησης, σε Πλούτ. **μελέτωρ, -ορος, ό (μέλω)**, αυτός που φροντίζει για κάτι, τιμωρός, *άμφί τινα*, σε Σοφ.

μεληδών, ή, = *μεληδώνη*, σε Σιμων., Ανθ.

μέλημα, -ατος, τό (μέλω), **I.** αντικείμενο φροντίδας, αγαπητός, λέγεται για πρόσωπα, *τούμόν μέλημα*, όπως το *mea cura* του Βιργιλίου, σε Πίνδ.· *ᾧ φίλτατον μέλημα*, σε Αισχύλ. **Π. 1.** υποχρέωση, καθήκον, στον ίδ., σε Σοφ. **2.** έγνοια, ανησυχία, σε Αισχύλ., Θεόκρ.

μελησί-μβροτος, -ον (μέλω, βρότος), με το *μ* να εντίθεται, αντικείμενο φροντίδας ή αγάπης για τους ανθρώπους, σε Πίνδ.

μελήσω, μέλ. του *μέλω*.

μελητέον, ρημ. επίθ. του *μέλω*, κάτι για το οποίο πρέπει να αναληφθεί φροντίδα, *τινός*, σε Πλάτ.

Μελητιδής, -ου, ό, παρωνύμιο (παρατσούκλι) στην Αθήνα για έναν ηλίθιο (ως προς τον σχηματισμό, πατρωνυμ. από το *Μέλητος*), σε Αριστοφ.

μέλι, τό, γεν. *-ιτος* κ.λπ., Λατ. *mel*, μέλι, σε Όμηρ. κ.λπ.

μελία, Ιων. *-ίη, ή, I.* το δέντρο μελιά ή φλαμουριά, Λατ. *fraxinus*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **Π.** κοντάρι από ξύλο του δέντρου αυτού, στο ίδ.

μελί-βρομος, -ον (βρέμω), αυτός που ηχεί ευχάριστα, γλυκά, σε Ανθ.

μελί-γδουπος, -ον, γλυκόλαλος, σε Πίνδ.

μελί-γηρυσ, Δωρ. -γάρυς, -υος, ό, ή, αυτός που διαθέτει γλυκιά φωνή, μελωδικός, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ.

μελί-γλωσσοσ, -ον (γλώσσα), αυτός που έχει γλυκιά γλώσσα, φωνή, σε Αισχύλ., Αριστοφ.

μείλιγμα, τό, I. τραγούδι, σε Μόσχ. **Π.** μικρός αυλός που χρησιμοποιείτο για να δίνει τον τόνο στον τραγουδιστή ή στο μουσικό όργανο, στον ίδ.

μελίζω (μέλος II), Δωρ. **μελίσδω**, Δωρ. Μέσ. μέλ. *μελίζομαι*. **I.** κουρδίζω όργανο ή συντονίζω τη φωνή μου, τραγουδώ, τραγουδώ περίτεχνα, σε Θεόκρ.· κυρίως σε κείμενα του Μεσαίωνα, σε Θεόκρ., Ανθ. **Π.** μτβ., τραγουδώ για κάτι, γιορτάζω με τραγούδι, σε Πίνδ., Αισχύλ.

μελι-ηδής, -ές (ήδύς), γλυκός σαν μέλι, λέγεται για κρασί, σε Όμηρ.· μεταφ., *μελιηδέα θυμόν άπηύρα*, σε Ομήρ. Ιλ.· *μελιηδής ὕπνος*, σε Ομήρ. Οδ.

μελί-θρεπτος, -ον (τρέφω), αναθρεμμένος με μέλι, σε Ανθ.

μελί-κηρον, τό, κερι μέλισσας, κηρήθρα, σε Θεόκρ.

μελί-κομπος, -ον, αυτός που ηχεί γλυκά, σε Πίνδ.

μελί-κρητον, Αττ. -κράτον, τό (κεράννυμι), ποτό από μέλι και γάλα που προσφερόταν ως σπονδή στους χθόνιους θεούς, σε Ομήρ. Οδ.

μελικτής, -οῦ, ό, Δωρ. **-κτάς (μελίζω)**, τραγουδιστής, εκτελεστής μουσικού οργάνου, σε Θεόκρ., Μόσχ.

μελί-λωτον, τό, επίσης **μελί-λωτος**, είδος τριφυλλιού, πλούσιο σε μέλι, σε Κρατίν. κ.λπ.

μελίνη[ι], ή, το δημητριακό κέχρο, Λατ. *panicum*, σε Ηρόδ.· στον πληθ., αγροί καλλιεργημένοι με κέχρο, σε Ξεν., Δημ.

μέλινος, Επικ. **μείλινος**, -η, -ον (**μελία**), κατασκευασμένος από ξύλο μελιάς, Λατ. fraxineus, σε Όμηρ.

Μελίνο-φάγοι, οἱ (**φαγεῖν**), αυτοί που τρώνε κέχρο (μελίνη), θρακικό φύλο, σε Ξεν.

μελίπαις, ὁ, λέγεται για κυψέλη, η κυψέλη με τα παιδιά των μελισσών, σε Ανθ.

μελί-πνοος, -ον, συνηρ. **-πνοος**, -ουν, αυτός που αποπνέει οσμή μελιού, που έχει γλυκιά αναπνοή, σε Θεόκρ., Ανθ.

μελίρ-ρῦτος, -ον (**ρέω**), αυτός που ρέει μέλι, σε Πλάτ.

μελίσδω, Δωρ. αντί *μελίζω*.

μελίσκιον, τό, υποκορ. του *μέλος* II, σε Αλκμ., Αντιφ.

μέλισμα, τό (**μελίζω**), τραγούδι, σε Θεόκρ.· μελωδία, σε Ανθ.

μελισμάτιον, τό, υποκορ. του *μέλισμα*, σε Ανθ.

μέλισσᾶ, Αττ. **-ττα**, -ης, ἡ (**μέλι**),· **I. 1.** μέλισσα, Λατ. apis, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.**

μία από τις ιέρειες των Δελφών, σε Πίνδ. **II.** *μέλι*, μέλι, σε Σοφ.

μελίσσειος, -α, -ον, αυτός που προέρχεται από τη μέλισσα, *κηρίον μελίσειον*, κηρήθρα, σε Κ.Δ.

μελισσόβοτος, -ον (**βόσκω**), αυτός που έχει βοσκηθεί από μέλισσες, σε Ανθ.

μελισσο-νόμος, -ον (**νέμω**), αυτός που φυλάει μέλισσες, μελισσοκόμος, σε Αισχύλ. (απόσπ. σωζόμ. σε Αριστοφ.), οι Μελισσονόμοι είναι ιέρειες της Άρτεμης.

μελισσο-πόνος, -ον, = *μελιπουργός*, σε Ανθ.

μελισσο-σόος, -ον, φύλακας μελισσών (μελισσοκόμος), σε Ανθ.

μελισσό-τοκος, -ον (**τεκεῖν**), αυτός που παράγεται από μέλισσες, γλυκός σαν μέλι, σε Ανθ.

μελισσο-τρόφος, Αττ. **μελιττ-**, -ον, αυτός που εκτρέφει μέλισσες, σε Ευρ.

μελι-στάγης, -ές (**στάζω**), αυτός που στάζει μέλι, σε Ανθ.

μελί-στακτος, -ον, το προηγ., σε Ανθ.

μελίτεια, ἡ (**μέλι**), το μελισσοβότανο, Λατ. ariastrum, σε Θεόκρ.

μελίτειον[ι], τό (**μέλι**), ποτό από μείγμα μελιού και νερού, υδρόμελι, σε Πλούτ. κ.λπ.

μελιτόεις, -εσσα, -εν (**μέλι**), **I.** γλυκός σαν μέλι, δηλ. γλυκός, εύγεστος, σε Πίνδ. **II.** αυτός που με το μέλι έχει αποκτήσει γλυκιά γεύση, *μελιπτόεσσα* (ενν. *μάζα*) ἢ, είδος γλυκίσματος (πίτας) από μέλι, σαν ιερή προσφορά (σπονδή), σε Ηρόδ.· Αττ. συνηρ. *μελιτοῦττα*, σε Αριστοφ.

μελιτόομαι (**μέλι**), παρακ. *μεμελίτωμαι*, Παθ., αποκτώ γλυκιά γεύση με προσθήκη μελιού, σε Θουκ.

μελιτο-πώλης, -ου, ὁ (**πωλέω**), αυτός που πουλάει μέλι, σε Αριστοφ.

μελιτοῦττα, βλ. [μελιτόεις](#) II.

μελιττα, ἡ, Αττ. αντί *μέλισσα*· υποκορ. **μελιττιον**, τό, σε Αριστοφ.

μελιττ-ουργός, ὁ (***ἔργω**), μελισσοκόμος, σε Πλάτ.

μελιτ-ώδης, -ες (**εἶδος**), ὁμοιος με μέλι· προσωνύμιο της Περσεφόνης, Λατ. Mellita, σε Θεόκρ.

μελίτωμα, -ατος, τό (**μελιτόομαι**), πίτα ζυμωμένη με μέλι, σε Βατραχομ.

μελί-φθογγος, -ον (**φθογγή**), αυτός που έχει φωνή γλυκιά σαν μέλι, σε Πίνδ.

μελί-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (**φρήν**), αυτός που με τη γλυκύτητά του τέρπει τον νου, τερπνός, σε Όμηρ., Ησίοδ.

μελί-χλωρος, -ον, αυτός που έχει το ωχρο χρώμα του μελιού, χλωμός, σε Πλάτ., Θεόκρ.

μελί-χροος, -ον, συνηρ. **-χρους**, -ουν (**χρόα**), το προηγ., σε Ανθ.

μελιχρός, -ά, -όν (μέλι), γλυκός σαν μέλι, σε Θεόκρ.· μεταφ., λέγεται για τον Σοφοκλή, σε Ανθ.· συγκρ. επίρρ. *μελιχρότερον*, στον ίδ.

μελιχρ-ώδης, -ες (εἶδος) ὁ, ἡ, κίτρινος όπως το μέλι, σε Ανθ.

μελί-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ, = *μελίχροος*, σε Ανθ.

μελλ-εἰρήν, ὁ, Σπαρτιάτης ἔφηβος πριν την ηλικία των εἴκοσι ετών, σε Πλούτ.

μέλλημα, -ατος, τό (μέλλω), καθυστέρηση, σε Ευρ., Αισχίν.

μελλησέμεν, Επικ. αντί *μελλήσειν*, απαρ. μέλ. του *μέλλω*.

μέλλησις, ἡ (μέλλω)· **I.** αυτό που καθυστερεί να επέλθει, το επαπειλούμενο (με εχθρική ἔννοια), σε Θουκ. **II. 1.** πρόθεση να γίνει κάτι, που όμως δεν υλοποιήθηκε, αναβολή, καθυστέρηση, στον ίδ.· *διὰ βραχείας μελλήσεως*, σε σύντομο χρονικό διάστημα, στον ίδ. **2.** με γεν. πράγμ., αναβολή, καθυστέρηση στην εκτέλεση κάποιας πράξης, σε Θουκ.

μελλητέον, ρημ. επίθ. του *μέλλω*, κάτι που πρέπει να αναβληθεί, σε Ευρ.

μελλητής, -οῦ, ὁ (μέλλω), αυτός που χρονοτριβεί, οκνηρός, σε Θουκ., Αριστ.

μελλό-γᾶμος, -ον, αυτός που πρόκειται να παντρευτεί σύντομα, σε Σοφ., Θεόκρ.

μελλο-νικιάω, αναβάλλω την κατάκτηση, την νίκη· λογοπαίγνιο με το ὄνομα Νικίας, το ὄνομα του Αθηναίου στρατηγού, σε Αριστοφ.

μελλό-νυμφος, -ον (νύμφη), λέγεται για νεαρές γυναίκες, αυτή που πρόκειται σύντομα να μνηστευθεί ή να παντρευτεί, Λατ. *nubilis*, σε Σοφ.· στον Σοφ. (Τραχ. στ. 207), *ἀνολούζατε ὁ μελλόννυμφος, ὁ μελλόννυμφος* (ενν. *χόρος*) πρέπει να εκληφθεῖ ως περιληπτικό ἀντί *αἱ μελλόννυμφοι*, τα κορίτσια του σπιτιού που εἶναι σε ηλικία γάμου.

μέλλω· παρατ. *ἔμελλον* ἢ *ἤμελλον*, Επικ. *μέλλον*, Ἰων. *μέλλεσκον*, μέλ.

μελλήσω, αόρ. *ἀ' ἐμέλλησα* — Παθ., βλ. κατωτ. **III. I. 1.** σκέφτομαι να πράξω κάτι, προτίθεμαι να κάνω, ετοιμάζομαι για μια πράξη, με απαρ., κυρίως απαρ. μέλ., *τάχ' ἔμελλε δώσειν*, ήταν μόλις ἔτοιμος να δώσει, σε Ομήρ. Ἰλ.· *μέλλεις ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον*, σκέφτεσαι να μου αποστερήσεις το ἔπαθλο, στο ίδ.·

συχνά με το *οὐκ ἄρα*, όπως, *οὐκ ἄρ' ἔμελλες λήξειν*; δεν σκέφτηκες ότι ἔπρεπε να σταματήσεις; δεν μπορούσες να σταματήσεις; σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· εἶμαι ἔτοιμος να κάνω κάτι (καταναγκαστικά), εἶναι πεπρωμένο να κάνω ἢ να γίνει κάτι, *τὰ οὐ τελέεσθαι ἔμελλον*, αυτό που δεν ήταν γραφτό να κατορθωθεῖ, σε Ομήρ. Ἰλ.· *μέλλεν οἶκος ἀφνειὸς ἔμμεναι*, το σπίτι ήταν προορισμένο να ἔχει πλούτο, σε Ομήρ. Οδ.· *εἰ ἐμέλλομεν ἀνοίσειν*, εἴν ἡμαστέ σε θέση να αναφέρουμε, σε Πλάτ. **2.** εκφράζω μια βεβαιότητα, *μέλλω ἀπέχεσθαι Διί*, εἶναι βέβαιο ὅτι ο Δίας με μισεῖ, σε Ομήρ. Ἰλ.· *μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι*, σίγουρα ἔχω διαπράξει ἀμάρτημα ἐναντι των ἀθανάτων, σε Ομήρ. Οδ. **3.** τονίζω μια πιθανότητα, ὅταν ἐνδέχεται να πραγματοποιηθεῖ, εἶναι πιθανόν να κάνω ἢ να γίνει κάτι, που εκφράζεται ἐναλλακτικά με επίρρ.· *τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν*, εἶναι πιθανόν να το ἔχεις ἀκούσει, σε Ομήρ. Οδ.· *μέλλεις ἴδμεναι*, πιθανόν ἐσύ να το γνώρισες, σε Ομήρ. Οδ.· *ἐμέλλετ' ἄρα πάντες ἀνασεῖν βοήν*, ἐπιπλέον, δεν εἶναι πιθανόν ὅλοι ἐσεῖς να υψώσετε (δηλ. θεωρούσα ὅτι θα υψώσετε) βοή, θα ψηφίσετε δια βοῆς ὑποταγή, σε Αριστοφ. **II. 1.** τονίζω μια απλή πρόθεση για κάτι, ἔχω πάντοτε την πρόθεση να κάνω κάτι χωρίς ποτέ να το κάνω, και ἔτσι καθυστερώ, αναβάλλω, διστάζω, ἔχω ἐνδοιασμούς, κυρίως με απαρ. ἐνεστ., *τί μέλλομεν χωρεῖν*; σε Σοφ.· συχνά ἀκολουθ. ἀπὸ το *μὴ οὐ* ἢ *μὴ, τί μέλλομεν μὴ πράσσειν*; σε Ευρ. **2.** το *μέλλω* συχνά υφίσταται χωρίς το απαρ., *τὸν υἱὸν ἐόρακας αὐτοῦ*; (ἀπάντ.): *τί δ' οὐ μέλλω*; γιατί δεν θά 'πρεπε να τον ἔχω δεῖ; δηλ. να εἶσαι σίγουρος ὅτι τον ἔχω δεῖ, σε Ξεν.· *οὐδὲν ἐπάθετε οὐδὲ ἐμέλλησατε* (ενν. *παθεῖν*), σε Θουκ.· ὁμοίως, ὅταν ἀπὸ το *μέλλω* φαίνεται να

εξαρτάται μια αιτ., ένα απαρ. παραλείπεται, τὸ μέλλειν ἀγαθὰ (ενν. πράσσειν), προσδοκία για καλά πράγματα, γεγονότα, σε Ευρ. **3.** η μτχ. μέλλων χωρίς απαρ. (όπου το εἶναι ή το γίνεσθαι είναι δυνατόν να συμπληρωθούν), ὁ μέλλων χρόνος, ὁ μελλοντικός χρόνος, σε Πίνδ., Αισχύλ.· ιδίως στο ουδ., τὸ μέλλον, τὰ μέλλοντα, πράγματα, γεγονότα που πρόκειται να έρθουν, συμβάν, ζήτημα, το μέλλον, σε Αισχύλ. κ.λπ.· ομοίως ως Μέσ., τὰ ἰσχυρότατα ἐλπιζόμενα μέλλεται, οι ισχυρότερες εκκλήσεις σας είναι μελλοντικές ελπίδες, σε Θουκ. **III.** το μέλλομαι ως Παθ., ὡς μὴ μέλλοιτο τὰ δέοντα, ότι τα αναγκαία βήματα δεν πρέπει να καθυστερήσουν, σε Ξεν.· ἐν ὄσῳ ταῦτα μέλλεται, ενώ αυτές οι καθυστερήσεις συνεχίζονται, σε Δημ.

μελλῶ, -οῦς, ἦ, ποιητ. αντί μέλλησις, σε Αισχύλ.

μελογραῖφία, ἦ, σύνθεση τραγουδιών, σε Ανθ.

μελο-γράφος, -ον (μέλος II), συνθέτης τραγουδιών, μελωδιών, σε Ανθ.

μελοποιέω, μέλ. -ήσω, συνθέτω λυρικά ποιήματα, σε Αριστοφ.

μελοποιητής, -οῦ, ὁ, = μελοποιός, σε Ανθ.

μελοποιία, ἦ, σύνθεση λυρικών ποιημάτων ή μουσικής· η θεωρία της μουσικής, σε αντίθ. προς την εκτέλεσή της, σε Πλάτ.

μελο-ποιός, ὁ (μέλος II, ποιέω)· I. συνθέτης τραγουδιών, λυρικός ποιητής, σε Αριστοφ., Πλάτ. **II.** ως επίθ., μελωδικός, σε Ευρ.

μέλος, -εος, τό, I. μέρος του σώματος ανθρώπου ή ζώου, σε Όμηρ. κ.λπ.· μελέων ἔντοσθε, στο εσωτερικό του σώματός μου, σε Αισχύλ.· κατὰ μέλεα, κομμάτι-κομμάτι, όπως το μελεῖστί, σε Ηρόδ. **II. 1.** τραγούδι, μελωδία, μουσικός τόνος, σε Όμηρ. Ὑμν. κ.λπ.· ιδίως, λέγεται για τη λυρική ποίηση, ἐν μέλει ποιέειν, συνθέτω σε λυρικό μουσικό ιδίωμα, σε Ηρόδ.· μέλη, τά, λυρική ποίηση, χορικά (χορωδιακά) τραγούδια, σε αντίθ. προς τα διαλογικά μέρη, σε Πλάτ. **2.** το μουσικό ύφος προς το οποίο είναι προσαρμοσμένο ένα τραγούδι, μουσικός τόνος, στον ιδ.· ἐν μέλει, σύμφωνα με τον μουσικό τόνο, στον ιδ.· παρὰ μέλος, εκτός μουσικού τόνου, παράφωνα, στον ιδ.

μελο-τυπέω (μέλος II), παίζω μία μελωδία, ψάλλω σε Αισχύλ.

μέληθρον, τό (μέλω), τραγούδι που συνοδεύεται από χορό, εορταστικό άθλημα, κυνῶν μέληθρα, άθλημα για σκυλιά, όπου αρπάζουν κατασπαραγμένα μέλη θηραμάτων, κυσὶ μέληθρα γενέσθαι, σε Ομήρ. Ιλ.

Μελπομένη, ἦ, Μελπομένη, μία από τις εννέα Μούσες, κανονικά η προστάτιδα της μουσικής και του τραγουδιού, σε Ησιόδ.· μεταγεν., η Μούσα της Τραγωδίας.

μέλω (μέλος), μέλ. μέλω, αόρ. α' ἔμελσα· **I. 1.** τραγουδώ για μια συγκεκριμένη περίπτωση, γιορτάζω με τραγούδι και χορό, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.· μέλω τινὰ κατὰ χέλυν, σε Ευρ. **2.** αμτβ., τραγουδώ, σε Αισχύλ., Ευρ.· με σύστ. αντ., μέλω θανάσιμον γόον, σε Αισχύλ.· ἰαχάν, βοάν, σε Ευρ. **II. 1.** επίσης ως αποθ. **μέλομαι**· μτχ. αόρ. α' μελωάμενος, μέλ. μέλωμαι με Παθ. σημασία· τραγουδώ με τη συνοδεία λύρας ή άρπας, σε Ομήρ. Οδ.· τραγουδώ και χορεύω, ως μέλος χορού, μετὰ μελομένησιν ἐν χορῷ, σε Ομήρ. Ιλ.· μέλπεσθαι Ἄρηι, χορεύω πολεμικό χορό προς τιμήν του Άρη, δηλ. πολεμώ, στο ιδ. **2.** με αιτ., ως Ενεργ., τραγουδώ, γιορτάζω, σε Ησιόδ., Ευρ.

μελύδριον, τό, υποκορ. του μέλος II, τραγουδάκι, σε Θεόκρ., Βίωνα.

μέλω,

A. αμτβ., είμαι αντικείμενο φροντίδας, **B.** μτβ. με γεν., φροντίζω κάποιον, κάτι.

A. αμτβ., **I.** με παρακ. μέμηλα, είμαι αντικείμενο φροντίδας ή έγνοιας κάποιου, με δοτ. προσ., ἀνθρώποισι μέλω, είμαι πηγή φροντίδας, λέγεται για

ανθρώπους, δηλ. είμαι πολύ γνώριμος σ' αυτούς, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *Ἀργῶ πᾶσι μέλουσα*, στο ίδ.· *νερτέροισι μέλω*, σε Ευρ. κ.λπ. **II. 1.** συνήθως σε γ' ενικ. και πληθ. Ενεργ. ενεστ. *μέλει, μέλουσι· παρατ. ἔμελε*, Επικ. *μέλε*, μέλ. *μελήσει*, απαρ. ενεστ. και μέλ. *μέλιν και μελήσειν· αόρ. ἐμέλησε*, παρακ. *μεμέληκε*, υπερσ. *έμεμελήκει*, Επικ. παρακ. *μέμηλε*, υπερσ. *μεμήλει· μή τοι ταῦτα μελόντων*, μην αφήνεις αυτά τα πράγματα να σε απασχολούν, σε Όμηρ.· *πόλεμος ἄνδρεςσι μελήσει*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ᾧ τόσσα μέμηλε*, σ' αυτόν που φροντίζει για τόσο σπουδαία πράγματα, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· το απαρ. συχνά επέχει χαρακτήρα ουσ., *οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι*, στο ίδ. **2.** στην Αττ., το γ' ενικ. κοινώς χρησιμ. ως απρόσ. με αντικ. σε γεν., και δοτ. προσ., *ᾧ μέλει μάχας*, σ' αυτόν που έχει τη φροντίδα για τη μάχη, αυτός που φροντίζει γι' αυτή, σε Αισχύλ.· *Ζηνὶ τῶν σῶν μέλει πόνων*, σε Ευρ. κ.λπ.· επίσης, *μέλει μοι περί τινος*, σε Ηρόδ., Αττ.· *ὑπέρ τινος*, σε Δημ. **3.** αμτβ., με αρνητική λέξη, *οὐδέν μοι μέλει*, δεν με απασχολεί, σε Αριστοφ. **4.** *μέλον ἔστι*, περίφραση αντί *μέλει*, όπως, *ἐστὶ τι μέλον τινί*, σε Σοφ.· *τοῦτο ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκός*, σε Ξεν.· επίσης αμτβ., *μέλον γέ σοι*, αφ' ότου έχεις νοιαστεί γι' αυτό, σε Πλάτ. **III. 1.** το Μέσ. χρησιμ. από τους ποιητές ως Ενεργ., είμαι αντικείμενο φροντίδας, *ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τάνθάδ' ἂν μέλοιτό μοι*, ό,τι απομένει θα έπρεπε να αποτελεί φροντίδα για σένα, σε Σοφ. κ.λπ.· *σπανίως απρόσ.*, *μέλεται μοί τινος*, σε Θεόκρ. **2.** στους Επικ. ποιητ. απαντά Παθ. παρακ. και υπερσ. *μέμβλεται, μέμβλετο*, συντετμ. αντί *μεμέληται, μεμέλητο*, με σημασία ενεστ. και παρατ., *οὐκέτι μέμβλετ' Ἀχιλλεύς* (αντί *μέλει*), ο Αχιλλέας δεν ενδιαφέρεται πλέον γι' αυτό, σε Ομήρ. Ιλ.· *μέμβλετο γάρ οἱ τείχος* (αντί *ἔμελε*), το τείχος ήταν η μέριμνά του, στο ίδ.· ο κανονικός παρακ. απαντά στους μεταγεν. ποιητ., *Φοίβῳ μεμελήμεθα*, σε Ανθ.· τα β' και γ' ενικ. υπερσ. *μεμέλησο, -ητο*, σε Ομήρ. Ιλ., Θεόκρ. **B.** μτβ., **I.** με γεν. προσ., φροντίζω, αναλαμβάνω τη φροντίδα, έχω ειδικό ενδιαφέρον για κάποιο πράγμα, *πλούτοιο μεμηλώς*, είμαι απασχολημένος με τα πλούτη, σε Ομήρ. Ιλ.· *πολέμοιο μεμηλώς*, στο ίδ.· *θεοὶ τῶν ἀδίκων μέλουσιν*, σε Ευρ.· απόλ., είμαι ανήσυχος, *μέλει κέαρ*, σε Αισχύλ. κ.λπ. **II.** Μέσ. *μέλομαι*, φροντίζω, αναλαμβάνω τη φροντίδα, με γεν., στους Τραγ.· ομοίως σε Παθ. αόρ. *α' τάφου μεληθείς*, αυτός που έχουν προνοήσει για την ταφή του, σε Σοφ.· επίσης, το *μεληθέν*, ως Παθ., αυτός που είναι αντικείμενο φροντίδας, σε Ανθ.· και μτχ. παρακ. *μεμελημένος*, στο ίδ.

μελωδέω, τραγουδώ, ψάλλω, σε Αριστοφ.

μελωδία, ή, I. το να τραγουδά, να ψάλλει κάποιος, σε Ευρ. **II.** ψαλμός, χορικό τραγούδι, σε Πλάτ.

μελ-φδός, -όν (μέλος III, ᾄδω), τραγουδιστής, μουσικός, μελωδικός, σε Ευρ.

μέμα, γ' πληθ. *μεμάᾶσι*, παρακ. του *μάω.

μεμάθηκα[μᾶ], παρακ. του *μανθάνω*.

μεμᾶκυῖα, Επικ. αντί *μεμηκυῖα*, θηλ. μτχ. παρακ. του *μηκάομαι*.

μεμᾶλώς, Δωρ. αντί *μεμηλώς*, μτχ. παρακ. του *μέλω*.

μεμᾶμεν, Επικ. αντί *μεμάομεν*, α' πληθ. παρακ. του *μάω.

μεμάνημαι[ᾶ], παρακ. του *μαίνομαι*.

μεμᾶότες, πληθ. μτχ. παρακ. του *μάω.

μεμάποιεν[ᾶ], Επικ. γ' πληθ. ευκτ. παρακ. του *μάρπτω*.

μέμαρπον, Επικ. αναδιπλ. αόρ. β' του *μάρπτω*.

μεμαρπώς, μτχ. παρακ. του *μάρπτω*.

μεμᾶτε, Επικ. αντί *μεμάετε*, β' πληθ. παρακ. του *μάω.

μεμᾶχα, παρακ. του *μάσσω*.

μέμβλεται, μέμβλετο, βλ. [μέλω](#) Α. ΙΙΙ. 2.

μέμβλωκα, παρακ. του βλώσσω.

μεμβράνα, ἤ, Λατ. membrāna , περγαμηνή, σε Κ.Δ.

μεμβράς, -άδος, ἤ, μικρό είδος του ψαριού αντσούγια, σε Αριστοφ.

μεμέληκα, παρακ. του μέλω.

μεμελημένως (μέλω), επίρρ. από μτχ. Παθ. παρακ., προσεκτικά, σε Πλάτ.

μεμένηκα, παρακ. του μένω.

μεμετιμένος, Ιων. αντί μεθειμένος, μτχ. Παθ. παρακ. του μεθήμι.

μεμετρημένως, επίρρ. από μτχ. Παθ. πρκ. του μετρέω, σύμφωνα με κάποια καθορισμένη μονάδα μέτρησης, σε Λουκ.

μεμηκώς, μτχ. παρακ. του μηκάομαι.

μέμηλε, Επικ. γ' ενικ. παρακ. του μέλω.

μεμήλει, Επικ. γ' ενικ. υπερσ. του μέλω.

μέμηνα, παρακ. του μαίνομαι.

μεμηχάνημένως, επίρρ. από μτχ. παρακ. του μηχανάομαι, με στρατηγικό τέχνασμα, σε Ευρ.

μεμιάσμαι, Παθ. παρακ. του μαίνω.

μέμινγμαι, Παθ. παρακ. του μίννυμι, απαρ. μεμῖχθαι.

μέμνᾶμαι, Δωρ. αντί μέμνημαι, Παθ. παρακ. του μιμνήσκω.

μέμνεο, Ιων. αντί μέμνησο, προστ. Παθ. παρακ. του μιμνήσκω.

μεμνέφτο, Επικ. αντί μεμνῶτο, γ' ενικ. ευκτ. Παθ. παρακ. του μιμνήσκω.

μέμνημαι, Παθ. παρακ. του μιμνήσκω· μεμνήμην, ευκτ.

μεμνήστευμαι, Παθ. παρακ. του μνηστεύω.

μέμνωμαι, υποτ. Παθ. παρακ. του μιμνήσκω.

Μέμων, -ονος, ὁ (μένω), Σταθερός, Αμετακίνητος ή Αποφασιστικός (πρβλ. [Αγαμέμνον](#)), Μέμων, γιος της Ηούς και του Τιθωνού, που δολοφονήθηκε από τον Αχιλλέα, σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ.· απ' όπου, [Μεμνόνειος](#), -α, -ον, λέγεται για τον Μέμωνα· [Μεμνόνειον](#), τό, ναός του Μέμωνα στην Αίγυπτο, σε Λουκ.· *τάβασιλήϊα τὰ Μεμνόνεια* (ή *Μεμνόνια*), σε Ηρόδ.

μεμόλυγκα, παρακ. του μολύνω.

μέμονα, παρακ. που χρησιμ. ως ενεστ., αλλά μόνο στον ενικ., ενώ ο πληθ. υποκαθίσταται από το μέμαα, εύχομαι ολόψυχα, ποθώ, επιδιώκω, επιθυμώ να κάνω κάτι, με απαρ., σε Ομηρ.· αμτβ., *διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε*, η καρδιά μου γέμισε λαχτάρα με μια διπλή επιθυμία, σε Ομήρ. Ιλ.· *μέμονεν ὄγε ἴσα θεοῖσι*, αγωνίζεται με κουράγιο ίδιο μ' αυτό των θεών, στο ίδ.· *τί μέμονας;* τι επιθυμείς; σε Αισχύλ.

μεμόρηται, γ' ενικ. Παθ. παρακ. του μείρομαι· μτχ. μεμορημένος.

μεμορυγμένος, μτχ. Παθ. παρακ. του μορύσσω.

μεμουνωμένος, Ιων. μτχ. Παθ. παρακ. του μονώω.

μεμπτός, -ή, -όν, **I.** αυτός που πρέπει να κατηγορηθεί, αξιοκατάκριτος, σε Ηρόδ., Ευρ.· συγκρ. *μεμπτότερος*, σε Θουκ.· *οὐ μεμπτός*, δεν αξίζει να κατακριθεί, στον ίδ.· επίρρ. *μεμπτῶς*, σε Πλούτ. **II.** Ενεργ., αυτός που επιρρίπτει κατηγορία σε κάποιον, *τινι*, σε Σοφ.· όπου το *μεμπτός* είναι θηλ. αντί -τή.

μέμῦκα, παρακ. του μνκάομαι και του μύω.

μέμφομαι, μέλ. *μέμφομαι*, αόρ. *ἀ' έμεμψάμην*, επίσης Παθ. τύπος *έμέμφθην*· **I.** κατηγορώ, επικρίνω, βρίσκω σφάλμα σε πρόσωπο ή πράγμα, με αιτ., σε Ησίοδ., Ηρόδ., Αττ. **2.** με δοτ. προσ. και αιτ. πράγμ., καταλογίζω σε κάποιον κάτι σαν σφάλμα, του το πετώ κατά πρόσωπο, Λατ. *exprob-are* ή *obicere alicui*, σε Ηρόδ., Αττ. **3.** με δοτ. προσ. μόνο, βρίσκω σφάλμα σε κάποιον,

στους Τραγ.· με γεν. πράγμ. μόνο, παραπονούμαι για ένα ζήτημα, σε Ευρ., Θουκ.· και με τις δύο αυτές εκδοχές, *τοῦδ' ἂν οὐδεὶς μέμψαιτό μοι*, κανείς δεν θα με επέκρινε γι' αυτό, σε Αισχύλ. **4.** με απαρ. που ακολουθ. από πλεοναστικό μή, *μέμφομαι μὴ πολλάκις βουλευέσθαι*, καταλογίζω ως σφάλμα το να κάνει κάποιος κάτι, σε Θουκ.

μεμψίμοιρέω, μέλ. -ήσω, **I.** παραπονιέμαι για τη μοίρα μου, σε Λουκ. **II.** καταλογίζω σε κάποιον κάτι ως σφάλμα, *τί τινι*, σε Δημ.

μεμψί-μοιρος, -ον (μοῖρα), αυτός που παραπονιέται για τη μοίρα του, που δεν είναι ικανοποιημένος με τίποτε, παραπονιάρης, σε Ισοκρ., Λουκ.

μέμψις, -εως, ἢ (μέμφομαι),· **1.** κατηγορία, επίκριση, ψόγος, *μέμψιν ἐπιφέρειν τινί*, σε Αριστοφ.· *ἔχειν μέμψιν*, προκαλώ κατηγορία, σε Ευρ. **2.** Ενεργ., αιτία για παράπονο, σε Αισχύλ., Σοφ.

μέν, I. 1. σύνδ. ο οποίος χρησιμ. για να δείξει ότι η λέξη ή η πρόταση που συνοδεύει βρίσκει απόκριση σε μια ακόλουθη λέξη ή φράση, η οποία εισάγεται με το δέ· γενικά, τα μέν και δέ μπορούν να αποδοθούν, από τη μια πλευρά, από την άλλη πλευρά, ή, τόσο..., όσο, ενώ ή εφ' όσον, αλλά συχνά είναι απαραίτητο να αφήσουμε το μέν αμετάβλητο. **2.** το μέν δεν βρίσκει πάντοτε απόκριση από το δέ, αλλά από άλλους, παρεμφερείς συνδ., όπως *ἀλλά, ἀτάρ* ή *αὐτάρ, αὖ, αὖθις, αὖτε*· επίσης, *πρῶτον μέν, εἶτα*, σε Σοφ.· *πρῶτον μέν, ἔπειτα*, στον ίδ.· *πρῶτον μέν, μετὰ τοῦτο*, σε Ξεν. **3.** η πρόταση που αποκρίνεται με το δέ αφήνεται ορισμένες φορές να συμπληρωθεί, *ὡς μέν λέγουσι*, όπως όντως λένε (αλλά εγώ δεν το πιστεύω), σε Ευρ.· αυτό το χωρίς ανταπόκριση μέν είναι συχνά αντων.· *ἐγὼ μέν οὐκ οἶδα*, εγώ, από την πλευρά μου, (οτιδήποτε και αν μπορεί να λένε οι άλλοι), σε Ξεν.· *οὗτος μέν*, σε Πλάτ. **4.** το μέν ήταν αρχικά το ίδιο με το μήν, και όπως αυτό χρησιμ. σε επίσημες διακηρύξεις, *καίμοι ὄμοσον, ἢ μέν μοι ἀρήξιν*, και ορκίσου μου, ότι σίγουρα θα με βοηθήσεις, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** το μέν πριν από άλλους συνδ. ή μόρια· *μέν ἄρα, μέν ῥα*, επομένως, και έτσι, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **2.** μέν γε, που χρησιμ. κυρίως όπως το γοῦν, σε κάθε περίπτωση, οπωσδήποτε, σε Αριστοφ. κ.λπ. **3.** μέν δή, για να εκφράσουμε βεβαιότητα, σε Σοφ. κ.λπ. **4.** μέν οὖν ή μενοῦν, επιτετ. τύπος του οὖν, έτσι λοιπόν, στον ίδ.· σε αποκρίσεις καταφάσκει έντονα, *πάνυ μέν οὖν*, σε Πλάτ. κ.λπ.· επίσης, διορθώνει μία δήλωση, όχι ακριβώς, αλλά καλύτερα, όπως το Λατ. *imo, imo vero, μου πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ*, σκούπισε τη μύτη σου στο κεφάλι μου, αποκρ., όχι ακριβώς στο δικό μου, σε Αριστοφ. κ.λπ.· *μέν οὖν δή*, σε Σοφ.· ομοίως στην Κ.Δ.· *μενοῦνγε*, για να αρχίσει μια πρόταση, αλλά καλύτερα, Λατ. *quoniam imo*. **5.** μέν τοι ή μέντοι, **α)** συνδ., παρ' όλα αυτά, αλλ' όμως, κι όμως, Λατ. *tamen, vero*, σε Αισχύλ. κ.λπ. **β)** επιρρ., φυσικά, βεβαίως, σε Πλάτ. κ.λπ.· με προστ., λέγεται για να επιτείνει την προσταγή, *τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου*, κοίτα μόνο να προσέχεις..., σε Αριστοφ.· επιτετ. εκτεταμ. *μέντοι γε*, σε Ξεν.· σε αφήγηση, κ.λπ., λέγεται για να προσθέσει κάτι, *καὶ φυλάξασθαι μέντοι...*, και φυσικά να προσέχετε..., στον ίδ.

μεν-αίχμης, -ου, Δωρ. **-αίχμας, -α, ὁ (αίχμη)**, αυτός που αντέχει το δόρυ, που είναι καρτερικός στη μάχη, σε Ανθ.

μενεαίνω (μένος), μόνο σε ενεστ.· **I.** επιθυμώ ειλικρινά ή με προθυμία, είμαι πρόθυμος να κάνω κάτι, με απαρ., σε Όμηρ.· επίσης, με γεν., *μενεαίνω μάχης*, επιθυμώ σφοδρά τη μάχη, σε Ησίοδ. **II.** αμτβ., είμαι θυμωμένος, έξαλλος, σε Όμηρ.· *ἀλλά, κτεινόμενος μενέαινε*, αγωνιζόταν σα να πέθαινε, σε Ομήρ. Ιλ. **μεν-έγγης, -εσ (έγγος)**, = *μεναίχμης*, σε Ανθ.

μενε-δήϊος, -ον, αυτός που αντιστέκεται στον εχθρό, αυτός που εμμένει, σταθερός, σε Ομήρ. Ιλ.· Δωρ. **-δάϊος**, σε Ανθ.

Μενέ-λαος, ὄ, κύριο όνομα, αυτός που στέκεται δίπλα στο λαό του, σε Όμηρ.· Αττ. **Μενέλεως**, γεν. -εω, στους Τραγ.· Δωρ. δοτ. *Μενέλα*, σε Πίνδ., αιτ. *Μενέλαν*, σε Ευρ.

μενε-πτόλεμος, -ον, αυτός που επιμένει στη μάχη, σταθερός, σε Ομήρ. Ιλ.

Μενεσθεύς, -έως, Ιων. **-ῆος, ὄ**, κύριο όνομα, ανθεκτικός, σε Ομήρ. Ιλ.

μενετέον, ρημ. επιθ., αυτό που πρέπει να παραμείνει, σε Πλάτ., Ξεν.

μενετός, -ή, -όν (μένω), αυτός που έχει την τάση να περιμένει, καρτερικός, σε Αριστοφ.· *οί καιροί οὐ μενετοί*, οι ευκαιρίες δεν θα περιμένουν, σε Θουκ.

μενε-φύλοπις[ῶ], -ιος, ὄ, ἦ, = *μενεπτόλεμος*, σε Ανθ.

μενε-χάρμης, -ου, ὄ (χάρμη), σταθερός στη μάχη, λέγεται για ήρωες, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, **μενέχαρμος, -ον**, στο ίδ.

μενο-εικής, -ές (εϊκός, ἔουκα), ταιριαστός στις επιθυμίες, ικανοποιητικός, επαρκής, πλουσιοπάροχος, σύμφωνος με τις προτιμήσεις κάποιου, σε Όμηρ.· *τάφος μονοεικής*, πλουσιοπάροχη ταφική τελετουργία, σε Ομήρ. Ιλ.· *μενοεικέα ὕλην*, μεγάλη ποσότητα ξύλου, στο ίδ.

μενοινάω (μένος), Επικ. **μενοινώω**, Επικ. γ' ενικ. *μενοινάα*· Επικ. παρατ.

μενοίνεον, γ' ενικ. *μενοίνα*· Επικ. αόρ. α' *μενοίνησα*, ευκτ. *μενοινήσειε*· επιθυμώ σφοδρά, κλίνω, είμαι έτοιμος για κάτι, με αιτ., σε Όμηρ.· επίσης, με απαρ., είμαι πρόθυμος να κάνω (κάτι), στον ίδ.· αμτβ., *ὦδε μενοινῶν*, τόσο πρόθυμα, σε Ομήρ. Ιλ.· *μενοινῶ τί τι*, σχεδιάζω ή έχω σκοπό κάτι εναντίον κάποιου, *κακὰ Τρώεσσι μενοίνα*, σε Ομήρ. Οδ.· με δοτ. πράγμα., αγωνίζομαι για κάτι, σε Θεόγν.

μενοινή, ἦ, σφοδρή επιθυμία, σε Ανθ.

μένος, -εος, τό (*μάω),· **1.** ισχύς, δύναμη, σθένος, ανδρεία, θάρρος, σε Όμηρ.

κ.λπ. **2.** σθένος, ενδεικτικό της ζωής, η ζωή η ίδια, σε Ομήρ. Ιλ.· ζωτική

δύναμη, σε Σοφ. **3.** οργή, πάθος (εμπάθεια), *μένοςἔλαβε θυμόν*, σε Ομήρ. Ιλ.·

μένεος φρένες πίμπλαντο, στο ίδ.· *μένεα πνείοντες*, στο ίδ.· *μένει* (στη δοτ.),

βίαια, λυσσαλέα, σε Αισχύλ. **4.** κλίση, πρόθεση, ο σκοπός καθενός, *Τρώων*

μένος αἰέν ἀτάσθαλον, τα σχέδια των Τρώων είναι πάντοτε ανόητα, σε Ομήρ.

Ιλ. **Π.** το μένος χρησιμ. επίσης σε περιφράσεις, *ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο*, δηλ. ο

ίδιος ο Αλκίνοος, σε Ομήρ. Οδ.· *μένος Ἀτρείδαο*, Ἔκτορος, κ.λπ. σε Ομήρ. Ιλ.

μενοῦν, μένρα, μέντοι, βλ. [μύν](#) Π.

μεντᾶν, κράση του μέντοι ἄν.

Μεντορ-ουργής, -ές, αυτός που φτιάχτηκε από τον Μέντορα, σε Λουκ.

μένω, Ιων. παρατ. *μένεσκον*, Ιων. μέλ. *μενέω*, Αττ. *μενῶ*, αόρ. α' *ἔμεινα*,

παρακ. *μεμένηκα*· Λατ. *maneo*· **I. 1.** μένω, είμαι σταθερός, αντέχω στη μάχη,

σε Όμηρ., Αισχύλ.· *μένω κατὰ χώραν*, λέγεται για στρατιώτες, σε Θουκ. **2.**

παραμένω στο σπίτι μου, παραμένω εκεί που βρίσκομαι κάποιος, δεν σαλεύω,

σε Ομήρ. Ιλ.· *μένω εἴσω δόμων*, σε Αισχύλ.· *κατ' οἶκον*, σε Ευρ. κ.λπ.· αλλά,

μένω ἀπό τινος, μένω (στέκομαι) μακριά από κάποιον, από κάτι, σε Ομήρ. Ιλ.

3. παραμένω, αναμένω, σε Όμηρ. κ.λπ. **4.** λέγεται για πράγματα, είμαι

μεγάλης διάρκειας, παραμένω, διαρκώ, μένω σταθερός, *στήλη μένει ἔμπεδον*,

σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **5.** λέγεται για κατάσταση, παραμένω όπως ήμουν, λέγεται

για ανύπαντρη κοπέλα, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἦν μείνωσιν ὄρκοι*, εάν οι ὀρκοι

τηρηθούν, σε Ευρ.· *μένω ἐπὶ τούτων*, παραμένω ικανοποιημένος με..., σε Δημ.

6. είμαι σταθερός σε μια άποψη, πεποίθηση, κ.λπ.· *ἐπιτῶ ἀληθεῖ*, σε Πλάτ. **7.**

απρόσ. με απαρ., μένει σε κάποιον να κάνει (κάτι), *ἀνθρώποισι κατθανεῖν*

μένει, σε Ευρ. **Π.** μτβ., αναμένω, προσδοκώ, προσμένω, με αιτ., σε Ομήρ. Ιλ.·

ομοίως, όπως το Λατ. *manere hostem*, σε Όμηρ. κ.λπ.· ομοίως, επίσης, με αιτ. και απαρ., ἢ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν; περιμένετε πράγματι τους Τρώες να έρθουν κοντά; σε Ομήρ. Ιλ.· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν, περίμεναν να έρθει το απόγευμα, σε Ομήρ. Οδ.· μένωδ' ἀκοῦσαι, περιμένω, δηλ. επιθυμῶ να ακούσω, σε Αισχύλ.

Μερίδ-άρπαξ, ὁ, αυτός που κλέβει ένα κομμάτι, ένας ποντικός σε Βατραχομ. **μερίζω (μερίς)**, Δωρ. **-ίσδω**, Αττ. μέλ. *-iō* — Παθ., αόρ. *ἀ' ἐμερίσθην*, παρακ. *μεμέρισμαι*. **I.** χωρίζω, διανέμω, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** Μέσ., *μερίζεσθαι τι*, μοιράζονται (κάτι) μεταξύ τους, σε Θεόκρ., Δημ.· με γεν. πράγμ., συμμετέχω σε κάτι, σε Αριστ. **III. 1.** Παθ., μοιράζομαι, σε Ξεν. **2.** υπολογίζομαι ως μέρος, σε Δημ.

μέριμνα, ἡ, I. φροντίδα, έγνοια, ιδίως έγνοια που συνοδεύεται από ανησυχία, προστατευτικότητα, σε Ησίοδ., Τραγ.· *μέριμνά τινος*, φροντίδα για κάποιον, για κάτι, σε Αισχύλ., Σοφ.· πληθ., φροντίδες, έγνοιες, σε Αισχύλ., Αριστοφ. **II.** σκέψη, περισυλλογή, σε Αισχύλ. (αμφιβ. προέλ.).

μεριμνάω, μέλ. *-ήσω*, φροντίζω κάποιον ή κάτι, ανησυχῶ για κάποιον ή κάτι, σκέφτομαι ειλικρινά για κάποιον ή κάτι, διερευνῶ εξονυχιστικά, Λατ. *meditari*, σε Σοφ., Ξεν.· *πολλά μεριμνάω*, είμαι φορτωμένος με πολλές φροντίδες, σε Ξεν.· με απαρ., είμαι προσεκτικός, σε Δημ.

μερίμνημα, -ατος, τό, ανησυχία, σε Σοφ.

μεριμνητής, -οῦ, ὁ, αυτός που ανησυχεί για ένα θέμα, με γεν., σε Ευρ.

μεριμνο-τόκος, -ον (τίκτω), πηγή φροντίδων, αυτός που γεννά έγνοιες, σε Ανθ.

μεριμνο-φροντιστής, ὁ, ανήσυχος στοχαστής, «λεπτολόγος φιλόσοφος», σε Αριστοφ.

μερίς, -ίδος, ἡ (μέρος),· **I. 1.** μέρος, μερίδα, μέρισμα, απόσπασμα, σε Πλάτ. **2.** συνεισφορά, σε Δημ. **II.** μέρος, διαίρεση, τάξη, σε Ευρ., Δημ.

μερισμός, ὁ, διαίρεση, μοιρασιά, σε Πλάτ.

μεριστής, -οῦ, ὁ (μερίζω), αυτός που διαιρεί, μοιράζει, σε Κ.Δ.

μεριστός, -ή, -όν, διαιρεμένος, αυτός που μπορεί να διαιρεθεί, σε Πλάτ., Αριστ.

μερίτης[ι], -ου, ὁ (μερίς), μέτοχος, τινός, σε Δημ.

μέρμερος, -ον, I. αυτός που προκαλεί ανησυχία, βλαπτικός, καταστροφικός, *μέρμερα μητίσασθαι*, συλλογίζομαι τις καταστροφές, σε Ομήρ. Ιλ.· *μέρμερα ῥέζειν*, στο ίδ.· *πολέμοιο μ. ἔργα*, στο ίδ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, ανήσυχος, δύστροπος, σκυθρωπός, σε Πλάτ.

μέρμηρᾶ, ἡ, Επικ. γεν. πληθ. *-άων*, ποιητ. τύπος του *μέριμνα*, φροντίδα, μελάς, σε Ησίοδ., Θεογν.

μερμηρίζω (μέρμερος), μέλ. *-ίζω*, Επικ. αόρ. *ἀ' μερμηρίζα*. **I.** αμτβ., είμαι γεμάτος έγνοιες, είμαι ανήσυχος ή σκεπτικός, έχω αμφιβολίες, σε Όμηρ.· *δίχα ἢ διάνδιχα μερμηρίζειν*, στέκομαι ανάμεσα σε δύο απόψεις, στον ίδ. **II.** μτβ., μηχανεύομαι, επιδιώκω, *δόλον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω*, σε Ομήρ. Οδ.· *φόνον ἡμῖν μερμηρίζει*, στο ίδ.

μέρμις, -ίθος, ἡ, χορδή, σπάγγος, σκοινί, σε Ομήρ. Οδ. (άγν. προέλ.).

μέρος, -εος, τό, I. 1. μέρος, μερίδιο, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** μερίδιο, κληρονομιά, κλήρος, σε Αισχύλ.· *ἀπὸ μέρους*, λαμβάνοντας υπόψη τη σειρά, την τάξη (σε προαγωγή, διαδοχή), σε Θουκ. **II.** η σειρά κάποιου, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *ἀγγέλου μέρος*, η σειρά του να αναλάβει καθήκοντα αγγελιοφόρου, σε Αισχύλ.· *ἀνά μέρος*, με κανονική ακολουθία (ο ένας μετά τον άλλον), ακολουθία, διαδοχή που σέβεται την τάξη, σε Ευρ.· ομοίως, *κατὰ μέρος*, σε Θουκ.· *ἐν μέρει*, σε

κανονική ακολουθία, με τάξη, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *ἐντῷ μέρει*, στη σειρά, στον ίδ.· *παρὰ τὸ μέρος*, εκτός σειράς, σε Ξεν.· *πρὸς μέρος*, κατ' αναλογία, αναλόγως, σε Θουκ.· *τὸ μέρος*, μερικῶς, εν μέρει, σε Ηρόδ. **III.** το μερίδιο που λαμβάνει κάποιος από κάτι, το μέρος που προορίζεται για κάποιον, *τούμὸν μέρος*, τὸ σὸν μέρος, το μέρος μου ή το μέρος σου, δηλ. απλῶς εγώ ή εμένα, εσύ ή εσένα, σε Σοφ.· και ἀπόλ. ως ἐπίρρ., *τούμὸν μέρος*, κατὰ τη γνώμη μου, Λατ. *quod ad me attinet*, στον ίδ. **IV.1.** ένα μέρος, σε ἀντίθ. προς το σύνολο, *ἡμέρας μέρος*, σε Αισχύλ.· διαίρεση, τμήμα στρατεύματος, σε Ξεν. *τὰ πέντε μέρη*, πέντε ἑκτα, *τὰ ὀκτῶ μέρη*, οκτῶ ἑνάτα, κ.λπ. **2.** *ἐν μέρει τινὸς τιθέναι, ποιεῖσθαι*, τοποθετῶ στην τάξη, στη σειρά του..., θεωρῶ κάποιον ἀσήμαντο, σε Πλάτ.· *ἐνούδενός εἶναι μέρος*, θεωρεῖται ἀνάξιος λόγου, σε Δημ.· *ἐν προσθήκης μέρος*, ως παράρτημα, προσθήκη, στον ίδ.

μέρ-οψ, -οπος, ὄ (μείρομαι, ὄψ), μόνο στον πληθ. ως ἐπιθ. προσδιορισμός για ἀνθρώπους, αὐτὸς που μιλάει ἐναρθρα, προικισμένος με το χάρισμα του λόγου, σε Ὅμηρ., Ησίοδ.· *ἀπ' ὅπου, μέροπες* ως ουσ., = *ἄνθρωποι*, σε Αισχύλ., Ευρ.

μέσᾱ-βον, τό (μέσος, βοῦς), δερμάτινη λωρίδα, με την οποία ο ζυγός (το ζευγάρι βοδιῶν) δενόταν στο στύλο, σε Ησίοδ.

μεσ-ἀγκῦλον, τό, ἀκόντιο με λωρίδα (*ἀγκύλη*), με την οποία ἐξακοντιζόταν, σε Ευρ.

μεσαι-πόλιος, -ον, ποιητ. ἀντί *μεσοπόλιος*, αὐτὸς που τα μισὰ μαλλιά του εἶναι γκριζα, αὐτὸς που ἔχει ψαρά μαλλιά, δηλ. μεσήλικας, σε Ομήρ. Ιλ.

μεσαίτατος, -τερος, βλ. [μέσος](#) V.

μέσ-ακτος, -ον (ἄκτῆ), αὐτὸς που βρίσκεται ἀνάμεσα σε δύο ἀκτές, μέσα στη θάλασσα, σε Αισχύλ.

μεσαμβρία, Δωρ. ἀντί *μεσημβρία*.

μεσ-αμβρινός, μεσ-αμέριος, Δωρ. ἀντί *μεσ-ημ-*.

μέσᾱτος, -η, -ον, βλ. [μέσσατος](#).

μέσ-αυλος, Επικ. **μέσσο-αυλος, ὄ ή μέσσο-αυλον, τό, I.** η εσωτερική αυλή, που βρίσκεται πίσω ἀπὸ την κύρια αυλή, ὅπου τις νύχτες ἐβάζαν το κοπάδι, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για τη σπηλιά του Κύκλωπα, σε Ομήρ. Οδ. **II.** Αττ., *μέταυλος* (με ή χωρίς το *θύρα*), ή, η πόρτα ἀνάμεσα στην αυλή και το εσωτερικό μέρος του σπιτιού, σε Αριστοφ.· *θύραι μέσσαυλοι*, σε Ευρ.

μεσ-εγγῦᾶω, Παθ. μτχ. ἀόρ. *ἀ' μεσ-εγγνηθεῖς*, καταθέτω κάτι ως ἐνέχυρο στα χέρια τρίτου προσώπου, σε Πλάτ. — Μέσ., *μεσεγγυᾶσθαι ἀργύριον*, το να βρίσκονται τα χρήματα κάποιου κατατεθειμένα στα χέρια τρίτου, σε Δημ.

μεσεγγύημα, -ατος, τό, χρήματα ή ἐνέχυρο κατατεθειμένο στα χέρια τρίτου, σε Αισχίν.

μεσεῦω, ὅπως το *μεσῶω*, βρίσκομαι στη μέση ή κρατῶ μετριοπαθῆ στάση ἀνάμεσα σε δύο πλευρές, με γεν., σε Πλάτ.· ἀπόλ., βρίσκομαι στη μέση, εἶμαι οὐδέτερος, σε Ξεν.

μεσηγῦ (μέσος), Επικ. **μεσηγγῦ**, Επικ. ἐπίσης **μεσηγγύς**, ἐπίρρ.: **I. 1.** του τόπου, ἀπόλ., στη μέση, ἀνάμεσα, *οὐδέ τι πολλή χώρη μεσηγγύς*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** με γεν., ἀνάμεσα σε, μεταξύ δύο, *μεσηγῦ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ*, στο ίδ. κ.λπ. **3.** του χρόνου, στο μεταξύ, στο χρονικό διάστημα ἀνάμεσα, σε Ομήρ. Οδ. **II.** ως ουσ., *τὸ μεσηγῦ*, ο ἐνδιάμεσος (τόπος ή χρόνος), σε Ομηρ. Ὑμν.· *τὸ μεσηγῦ ἡματος*, το μεσημέρι, σε Θεόκρ.

μεσήεις, -εσσα, -εν (μέσος), μεσαίος, μέτριος, σε Ομήρ. Ιλ.

μεσ-ημβρία (ἀντί *μεσ-ημερία*), Ιων. **μεσ-αμβρία, ή· I.** το μέσον της ημέρας, μεσημέρι, σε Ηρόδ.· *μεσαμβρίας*, κατὰ το μεσημέρι, στον ίδ.· *τῆς μεσημβρίας*,

σε Αριστοφ.· ομοίως, *τῆ μεσημβρίῃ*, σε Ηρόδ.· *ἐν μεσημβρία*, σε Θουκ.· *μεσημβρία ἴσταται*, είναι μεσημέρι, σε Πλάτ. **II.** οι διαιρέσεις του μεσημεριού, ο Νότος, σε Ηρόδ.

μεσημβριάζω, διέρχομαι το μεσημέρι, Λατ. *meridiari*, *μεσημβριάζοντα εὔδειν*, κοιμάμαι το μεσημέρι, σε Πλάτ.

μεσημβριάω, ποιητ. αντί *μεσημβριάζω*, σε Ανθ.

μεσημβρίζω, = *μεσημβριάζω*, σε Στράβ.

μεσ-ημβρινός, -ή, -όν, αντί *μεσημερινός*, Δωρ. **μεσαμβρινός**, -ά, -όν· **I.** αυτός που ανήκει στο μεσημέρι, μεσημβρινός, μεσημεριάτικος· *εὔτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις εὔδοι πεσών*, σε Αισχύλ.· *μεσημβρινοῖσι θάλπεσι*, στις μεσημεριάτικες ζέστες, στον ίδ.· *ὁ μεσημβρινός ᾠδός*, λέγεται για τον τζίτζικα, σε Ανθ.· *τὸ μεσαμβρινόν*, μεσημέρι, σε Θεόκρ. **II.** νότιος, σε Αισχύλ., Θουκ.

μεσ-ημέριος, -ον, ὅ,τι το προηγ., *μεσαμέριον*, κατά το μεσημέρι, σε Θεόκρ.

μεσ-ήρης (*ἄρω), ποιητ. **μεσσο-**, -ες, στο μέσον, αυτός που βρίσκεται στη μέση, σε Ευρ.· *Σείριος ἔτι μεσήρης*, ο Σείριος βρίσκεται ακόμη στο μέσο του ουρανού, στον ίδ.

μεσίδιος[σῖδ], ποιητ. **μεσσο-**, -α, -ον, = *μέσος*, *δικαστῆς μεσίδιος* = *μεσίτης*, σε Αριστ.

μεσίτεια, ἦ, μεσολάβηση, διαπραγμάτευση, σε Βάβρ.

μεσίτεύω, λειτουργώ ως μεσολαβητής, σε Βάβρ., Κ.Δ.

μεσίτης[τ], -ου, ὁ (*μέσος*), μεσολαβητής, διαιτητής, επιδιαιτητής, σε Πολύβ., Κ.Δ.

μεσο-βασίλεια, ἦ, το χρονικό διάστημα από τον θάνατο, την έκπτωση από το θρόνο ή την παραίτηση ενός βασιλιά έως την ενθρόνιση νέου, και η εν τω μεταξύ διοίκηση, σε Πλούτ.

μεσο-βασίλεύς, -έως, ὁ, ο Ρωμαῖος *interrex*, αυτός που διατηρεῖ τη βασιλική εξουσία στο χρονικό διάστημα μεταξύ του θανάτου ενός βασιλιά και της διαδοχής του από έναν ἄλλο, σε Πλούτ.

μεσό-γαιος, -ον, επίσης -α, -ον (*γαῖα=γῆ*), **I.** αυτός που βρίσκεται στα ενδότερα της χώρας, στην καρδιά της (ο ηπειρωτικός), σε Ηρόδ.· *τὴν μεσόγαιαν τῆς ὁδοῦ*, ο δρόμος που οδηγεῖ στα ενδότερα, στον ίδ.· στην Αττ. επίσης **μεσόγεως, -ων**, σε Πλάτ. **II.** ως ουσ., **μεσογαία**, ἦ, τα ενδότερα μέρη μιας χώρας, ενδοχώρα, Λατ. *loca mediterranea*, σε Ηρόδ.· ομοίως, **μεσογεία**, ἦ, σε Θουκ., Δημ.

μεσό-γραῖφος, -ον (γράφω), αυτός που είναι γραμμένος (χαραγμένος) στη μέση, *τὸ μεσογράφον*, οι μέσες ανάλογες γραμμές, που τις βρίσκει ο *μεσόλαβος*, σε Ανθ.

μεσό-δμη, ἦ (δέμω αντί μεσο-δόμη), **1.** κάτι που είναι χτισμένο ανάμεσα, στον πληθ., πιθ. ένα από τα κύρια στηρίγματα ή τμήματα μεταξύ των στύλων που υποστηρίζουν την οροφή ενός κτιρίου, σε Ομήρ. Οδ. **2.** τμήμα στο μέσο ενός караβιού, όπου τοποθετεῖται κάθετα το κατάρτι, στο ίδ.

μεσόθι, βλ. [μεσσοθι](#).

μεσο-λαβής, -ές (λαβεῖν), αυτός που τον κρατούν από τη μέση, σε Αισχύλ.

μεσό-λευκος, -ον, αυτός που έχει στο μέσο του λευκό χρώμα, *χιτῶνπορφυρᾶ μεσόλευκος*, πορφυρός χιτώνας που στο μέσο του διακοσμεῖται με λευκό χρώμα, σε Ξεν.

μεσ-ὀμφάλος, -ον, αυτός που βρίσκεται στο μέσο του ομφαλού, στο κέντρο, λέγεται για τον βωμό του Απόλλωνα στους Δελφούς (πρβλ. [ὀμφαλός](#)), σε Αισχύλ., Ευρ.· *τὰ μεσόμφαλα γῆς μαντεῖα*, σε Σοφ.

μεσο-νύκτιος, -ον (νύξ), αυτός που ανήκει ή συμβαίνει μεσάνυχτα, σε Πίνδ., Ευρ.· το ουδ. ως επίρρ., σε Θεόκρ.

μεσο-πᾶγής, -ές (πήγνυμι), Επικ. **μεσσο-**, αυτός που έχει σταθεροποιηθεί, μπηχτεί στο μέσον, *μεσσοπαγές δ' ἄρ' ἔθηκε ἔγχος*, έμπηξε το δόρυ του ως το μέσον, σε Ομήρ. Ιλ.

μεσο-πόλιος, -ον, κανονικός τύπος αντί *μεσαιπόλιος*, σε Αίσωπ.

μεσοπορέω, είμαι στα μισά του δρόμου, σε Θεόφρ.

μεσο-πόρος, Επικ. **μεσσ-**, -ον, αυτός που προχωρεί στο μέσον, *μεσοπόρος δι' αἰθέρος*, αυτός που πορεύεται στο μέσο της ατμόσφαιρας (του ουρανού), σε Ευρ.

μεσο-ποτάμιος, -α, -ον, αυτός που βρίσκεται ανάμεσα σε ποταμούς·

Μεσοποταμία (ενν. *χώρα*), ή, τόπος που βρίσκεται μεταξύ δύο ποταμών, ιδίως αυτή μεταξύ του Τίγρη και του Ευφράτη, Μεσοποταμία, σε Πολύβ., Στράβ.· **Μεσοποταμίτης [τ]**, -ου, ό, σε Λουκ.

μέσος, Επικ. στους ποιητ. επίσης **μέσσος, -η, -ον, I. 1.** μέσος, αυτός που βρίσκεται στη μέση, Λατ. *medius*, σε Όμηρ. κ.λπ.· *μέσον σάκος*, το μέσον ή το κέντρο της ασπίδας, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐναϊθέρι μέσῳ*, στο μέσο του ουρανού (της ατμόσφαιρας), σε Σοφ.· ακολουθ. από άρθρο, *διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἐν μέσῃ τῇ χώρᾳ*, σε Ξεν. **2.** με ρήμα, *ἔχεται μέσος*, τον κρατάνε από τη μέση, από τη ζώνη, παροιμ. από το γήπεδο (συνεκδ. το αγώνισμα) της πάλης, σε Αριστοφ. **3.** *μέσος δικαστής = μεσίτης*, δικαστής μεταξύ δύο αντιδίκων, επιδιαιτητής, σε Θουκ. **4.** *ὁ μέσος* (ενν. *δάκτυλος*), σε Πλάτ. **5.** λέγεται για χρόνο, *μέσον ἡμαρ*, το μεσημέρι, σε Όμηρ.· *μέσαι νύκτες*, σε Ηρόδ.· επίσης, *μέσον τῆς ἡμέρας*, στον ίδ. **II. 1.** μέτριος, μετριοπαθής, *μέσος ἀνήρ*, άντρας μεσαιάς τάξης, στον ίδ.· *μέσος πολίτης*, σε Θουκ.· επίσης, *οἱ διὰ μέσου*, οι μετριοπαθείς ή η ουδέτερη παράταξη, στον ίδ. **2.** μέτριος, δηλ. μετρίως καλός, σε Πλάτ. **III. 1. α) *μέσον*, Επικ. *μέσσον*, τό, ως ουσ., το μέσον, το διάστημα (τοπικό ή χρονικό) μεταξύ, στο μέσον, *ἐν μέσῳ* αντί *ἐν μεταίχμῳ*, σε Ομήρ. Ιλ.· ή, χωρίς το ἐν, *ἐνθορε μέσῳ*, πήδηξε προς το μέσον, στο ίδ.· *οἱ ἐν μέσῳ λόγοι*, οι φράσεις που παρεμβάλλονται, σε Σοφ.· *τὰ ἐν μέσῳ*, ό,τι συνέβη στο μεταξύ, στον ίδ.· *ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ βασιλέως*, ανάμεσα σε μας και σ' αυτόν, σε Ξεν.· *ἐνμέσῳ νυκτῶν*, τα μεσάνυχτα, στον ίδ.· *ἄθλα κείμενα ἐν μέσῳ*, έπαθλα προορισμένα για όλους, να συναγωνιστούν γι' αυτά, σε Δημ.· ομοίως, στον πληθ., *κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι*, σε Ομήρ. Ιλ. **β)** *ἐς μέσον*, *ἐς μέσον ἀμφοτέρων*, σε Όμηρ.· *ἐς μέσον τιθέναί τισί τι*, θέτω ένα έπαθλο ενώπιον όλων, να αγωνιστούν όλοι γι' αυτό, Λατ. *in medio ponere*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐς τὸ μέσον τιθέναι*, προτείνω, φέρνω κάτι στο φως δημοσίως, σε Ηρόδ.· *ἐς τὸ μέσον λέγειν*, μιλά ενώπιον όλων, στον ίδ.· *ἐς μέσον Πέρσησι καταθεῖναι τὰ πράγματα*, αφήνω την εξουσία σε όλους από κοινού, στον ίδ. **γ)** *ἐκ τοῦ μέσου καθέξεσθαι*, μένω απρόσβλητος από μία διαμάχη, δηλ. παραμένω ουδέτερος, σε Ηρόδ. **δ)** *διὰ μέσου = μεταξύ*, ανάμεσα, στον ίδ., σε Θουκ.· λέγεται για χρόνο, εν τω μεταξύ, στο μεταξύ, σε Ηρόδ., Θουκ. **ε)** *ἀνά μέσον*, στο μέσον, μεταξύ, σε Θεόκρ. **στ)** *κατὰ μέσσον = ἐν μέσῳ*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** *τὸ μέσον*, επίσης, διαφορά, μέσος όρος, σε Ηρόδ., Θουκ. **3.** μέση τοποθέτηση ή μετριότητα, μέσον, Λατ. *mediocritas*, σε Αριστ.· *παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν*, σε Αισχύλ. **IV. 1.** επίρρ. *μέσον*, Επικ. *μέσσον*, στο μέσο, σε Όμηρ.· με γεν., μεταξύ δύο, *οὐρανοῦ μέσου χθονός τε*, σε Ευρ. **2.** στην Αττ. *μέσως*, μετριοπαθώς, στον ίδ.· *καὶ μέσως*, ακόμη λίγο, σε Θουκ.· *μέσως βεβιωκέναι*, (βρίσκεται) σε μέτρια κατάσταση, δηλ. δεν είναι ούτε καλά, ούτε άρρωστος, σε Πλάτ. **V.** ανώμ. συγκρ. *μεσαιίτερος* (πρβλ. **μεσαιός**), στον ίδ.· υπερθ. *μεσαιίτατος*, σε Ηρόδ. κ.λπ.**

μεσο-σχιδής, -ές (σχίζω), σχισμένος στα δύο, σε Ανθ.

μεσότης, -ητος, ή (μέσος), · **I.** τοποθέτηση στο μέσο ή στο κέντρο, σε Πλάτ.

II. το μέσο ανάμεσα σε δύο άκρα, σε Αριστ.

μεσό-τοιχον, τό (τοιχος), μεσοτοιχία, σε Κ.Δ.